

NGỰA ÔNG ĐÃ VỀ

CHÍ LỚN CỦA KẺ TRƯỢNG PHU

ượ từ ché gồm men ngọc ông ọc rót đầy lòng bát sứ men nâu. Lê Lợi ngửa cổ uống một hơi. Rồi, nâng chiếc bát sành hoa lam loe hình lá sen, ông và mỗi quả cà Hạc vừa một miếng cơm. Tính Lê Lợi vốn xuề xòa, nhất là trong cách ăn uống. Dù bữa ăn không thiếu thịt thú săn, nhưng không bao giờ ông bỏ qua được món cà quê quen thuộc.

Tiếng kệt cửa. Lê Sát từ ngoài bước vào. Chiếc áo năm tà vải thanh cát đầy vết bụi và máu. Lê Lợi đặt bát xuống:

- Hiền đệ làm gì mà máu me đầy người thế kia?

Lê Sát được Lê Lợi phái đi từ hơn một tháng nay, để xem xét dân tình vùng Thanh Hóa, thăm dò hành vi của giặc, cũng như chiêu dụ thêm người có tâm huyết.

Biết tính Lê Sát nóng nảy, trước khi Sát lên đường, Lê Lợi đã căn dặn:

- Hiền đệ đi lần này, trách nhiệm khá nặng nề, không được nóng nảy khinh suất, làm phương hại đến việc chung.

Lúc này, nhìn những vết máu trên người Lê Sát, nét mặt Lê Lợi hơi tỏ ra vẻ không hài lòng:

- Hiền đệ chắc lại sinh sự ở đâu rồi. Thôi, đi xuống nhà rửa chân tay cho mát mẻ, rồi lên đây dùng bữa với ta.

Lê Sát vẫn ngồi im, mặt bưng bưng. Không nén được, Sát cất giọng hùng hực:

- Đệ đã đi khắp nơi. Làng xóm đâu cũng tiêu điều. Người chết đói đầy đường. Cỏ mọc, cỏ mọc, đâu cũng cỏ mọc. Cơ mầu này thì dân đến chết đói hết.

Vừa nói, nước mắt Lê Sát vừa chảy ròng ròng. Qua lời Lê Sát, những cảnh thê thảm hiện lên như ở nơi địa ngục. Nào cảnh sưu cao thuế nặng, vợ chồng con cái bồng bế nhau đi tha phương cầu thực, ruộng đất trở lại rừng. Nào cảnh dân chúng lên rừng săn voi lấy ngà, chết mất xác nơi rừng xanh núi đỏ. Nào cảnh người xuống biển mò ngọc trai cho giặc, cá mập cắn cụt đầu.

Bát cơm Lê Lợi để trên bàn nguội dần. Lê Sát vẫn tiếp, lời nói như bị dồn nén lâu ngày, bật ra không có sức gì cản nổi.

- Đại huynh bảo Sát này không được nóng nảy. - Lê Sát như muốn gào lên. - Chỉ có kẻ nào không tìm không óc, nhìn thấy cảnh đó mới không bầm gan tím ruột muốn giết hết quân thù.

Chiếc mâm đồng lá Ái Châu rung lên phát ra âm thanh như tiếng chuông dưới nắm tay giận dữ của Lê Sát đấm xuống mặt chiếu. Ngừng một lúc, bỗng Lê Sát cười gằn:

- Không được sinh sự. Chúng nó lôi vợ người ta đi làm nô tì mua vui cho tướng giặc. Chồng người ta bế con đến, nó đâm chết người chồng và buộc đứa nhỏ vào cành cây, nướng trên lửa đỏ, nhắm rượu.

- Không được sinh sự.

Lê Sát rút gươm, đặt lên bàn, đứng dậy:

- Không được sinh sự. Sát đã rút gươm đâm chết năm đứa. Sát này chỉ giận không mọc được thêm tay để đâm chém tuốt cả bọn chúng, rồi có chết cũng hả.

Từ hồi nãy nghe Lê Sát nói, Lê Lợi cũng không ăn, bát cơm vẫn còn đầy nguyên. Nhưng giọng ông vẫn bình thản:

- Khi hiền đệ trở về Lam Sơn có để lộ dấu vết gì để giặc có thể lần theo đó mà tìm được tới đây không?

Lê Sát cầm lấy thanh gươm, mặt đầy sát khí:

- Nếu chúng liều mạng tới đây thì những anh hùng đất Lam Sơn này quyết sống mái với chúng.

Thấy Lê Sát quá bị kích động, Lê Lợi ôn tồn:

- Thôi, hiền đệ cố ăn chút ít, rồi đi nghỉ cho lại sức.

Lê Lợi vừa lui vào nhà trong thì gia nhân vào báo có sứ giả của giặc từ Tây Đô tới. Lê Lợi lật đật ra cửa. Tên sứ giả to béo như con lợn, mặt mỡ húp che lấp cả mắt, cầm dính liền với cổ, đương ngồi bệ vệ trên kiệu, nhất định đợi chủ nhân ra đón mới chịu vào.

Lê Lợi vội chào sứ giả, giọng hết sức lễ phép mềm mỏng:

- Chẳng mấy khi thượng quan hạ cố tới nơi thôn ổ quê mùa này thăm Lợi, xin mời thượng quan vào.

Nói xong, Lê Lợi thân dẫn sứ giả vào nhà giữa rồi xin lỗi đi sai bảo gia nhân bày tiệc khoản đãi.

Sứ giả ngồi ưỡn người trên chiếc ghế bành lớn lù lù như một đồng thịt, hai bên hai tên lính hầu quạt lấy quạt để. Hai mắt sứ giả lim dim nhưng kì thực vẫn theo dõi không sót một cử chỉ nào của Lê Lợi.

Làm thế nào để đánh lạc hướng giặc được bây giờ? Lê Lợi bỗng nghĩ ra một kế. Ông liền vào bếp, thân chặt thịt lợn tiếp khách thỉnh thoảng lại bốc một miếng thịt từ trên thớt cho vào miệng, nhai nghiền ngấu một cách ngon lành.

Khi dọn rượu lên, Lê Lợi mới đầu còn giữ lễ, sau làm ra vẻ say rượu không còn giữ gìn gì nữa, ông cầm cả bầu rượu tu ừng ực, cười nói ha hả.

Sứ giả ăn uống cầm chừng, mặc dầu sứ giả rất ưa cái món rượu ngâm sữa ong chúa. Đương ăn, bỗng sứ giả đặt chén xuống, làm ra vẻ trang trọng:

- Hôm nay bản chức đến đây để mừng cho hào trưởng. Số là Mã tướng quân đã tâu đức hoàng đế xin phong cho hào trưởng chức tuần kiểm huyện Nga Lạc. Vậy ý hào trưởng thế nào?

Lê Lợi lại cầm bình rượu lên tu rồi cười khanh khách:

- Thật là vinh hạnh, đại vinh hạnh cho kẻ dân cày ở nơi thôn dã này.

Rồi Lê Lợi rót rượu ra bát, thân mời sứ giả:

- Xin thượng quan xơi bát rượu mừng cho Lợi này.

Bữa rượu chưa xong thì Lợi đã giả say, ngủ gục bên bàn rượu.

Tên sứ giả khẽ mỉm cười khinh bỉ, nói với tên thơ lại tùy tùng:

- Thì ra thiên hạ mù cả. Ai cũng khen Lê Lợi là bậc hào kiệt ở trên đời này. Có biết đâu đó chẳng qua cũng chỉ là một phường tục tử, thèm khát vinh hoa phú quý như bất cứ một kẻ tầm thường nào khác.

Tên thơ lại, diện mạo khác hẳn với tên sứ giả, mặt gầy choắt, mắt lơo, mũi quạ, nom hết sức nham hiểm. Y chậm rãi:

- Thượng quan chớ nên coi thường tên hào trưởng vùng Lam Sơn này. Nom hẳn miệng rộng, mắt sáng,